

Overal en nergens

Er zijn plekken waarvan niemand zeker weet of ze echt bestaan. Niet omdat ze verzonnen zijn, maar omdat je ze alleen kunt vinden als je er niet naar zoekt. Quantutopia is zo'n plek.

Ik weet niet of ik er écht ben geweest, of dat het een droom was. Wat ik wel weet, is dat het begon op een avond waarop alles normaal leek. Te normaal, misschien.

Ik ben Mo. Zestien. Altijd al bezig geweest met dingen die ik niet kon zien, maar wel kon voelen. Tijd, toeval, stilte. Geen zweverig gedoe, gewoon... vragen die je wakker houden. Waarom dingen gebeuren. Of ze wel móésten gebeuren. Of alles eigenlijk al vastligt, of dat wij zelf kiezen.

Die avond liep ik langs de oude muziekschool in onze wijk. Hij stond al jaren leeg. Iedereen kende de geruchten: dat er ooit een componist woonde die muziek schreef die nooit gespeeld werd. Geen mens die het durfde. Alsof de noten zelf iets wisten wat wij niet mochten horen.

De poort stond op een kier. Geen geluid, geen licht. Alleen stilte, die dik was. Ik weet niet waarom ik naar binnen liep. Het voelde als een instinct, niet als een beslissing.

Binnen was het leeg, op één ding na.

Een meisje. Ze stond bij het orgel, dat enorme ding van hout en koper dat eruitzag alsof het elk moment kon instorten of opstijgen. Ze had een vioolkist bij zich. Maar haar ogen... die waren raar. Niet eng, gewoon... ruim. Alsof je erin kon verdwalen.

"Je hoort het ook, hè?" zei ze.

Ik zei niks. Wachtte.

"De toon die nog niet gekozen is."

Ze legde haar vingers op de toetsen. Eén toon. En toen voelde ik alles wegvallen—de vloer, de muren, de tijd. Ik was er nog, maar niet meer daar. En ineens stond ik in een soort... tussenwereld.

Quantutopia.

De lucht daar was tegelijk ochtend en schemer. Niets stond stil, maar niets bewoog ook echt. Wegen verschenen pas als ik besloot te lopen. Als ik twijfelde, werd alles wazig.

"Hier bestaat alles tegelijk," zei het meisje. "Tot je kiest."

Ze heette Luma. Ik weet niet waarom ik haar vertrouwde. Misschien omdat ik zelf ook vaak het gevoel heb dat ik op een drempel sta, tussen wat kan en wat is.

We liepen. Soms door bossen die uit licht leken te bestaan, soms over bruggen die verdwenen als je omkeek. En opeens stonden we bij twee wachttorens. In de ene stond een jongen te lachen. In de andere ook. Ze zagen elkaar niet. Maar hun lach liep gelijk.

"Verstrengeling," zei Luma. "Wat met de een gebeurt, gebeurt met de ander. Niet door tijd. Door verbondenheid."

Ik dacht aan Yoessef en Boubacar. Hoe we soms tegelijk dezelfde grap maken. Of iets zeggen wat de ander net dacht. Zonder afspreken. Zonder uitleg. Sommige connecties zijn gewoon dieper dan taal.

We liepen verder tot we bij een muur kwamen. Zwart, dik, onmogelijk.

"Hier houdt het op," zei ik.

Maar Luma keek me alleen maar aan. Niet als iemand die twijfelt, maar als iemand die al weet wat er gaat gebeuren. En toen liep ze er gewoon doorheen.

Ik schrok. Echt. En ik dacht: dit is niet logisch. Dit kan niet. Maar ik liep ook. En het werkte.

"Dat heet tunneling," zei ze. "Jullie denken dat 'onmogelijk' betekent 'nooit'. Maar het betekent meestal gewoon: 'heel klein kansje'. En soms is dat genoeg."

De laatste plek die we bereikten was een zaal. Helemaal stil, maar geladen. Alsof alles daar wachtte op iets. In het midden hing iets wat op een bewustzijn leek. Geen oog, maar het gevoel van bekeken worden.

Toen ik keek, veranderde de ruimte. Alles wat mogelijk was, viel weg. Alleen wat ik zag, bleef over.

"Dat is het waarnemerseffect," zei Luma. "De wereld is geen vaste vorm. Jij maakt hem echt, door te kijken. En alles wat je kiest, sluit iets anders uit."

Ik voelde een rilling. Niet van angst, maar van inzicht. Alles wat ik ooit koos, betekende ook dat ik iets anders nooit zal beleven. Elk pad dat ik bewandel, wist een ander uit.

Toen ik Luma weer aankeek, was ze anders. Niet letterlijk, maar... anders. Alsof ze altijd al meerdere versies van zichzelf was, en ik nu een andere zag. Misschien zag ik mezelf.

"Wat ben jij?" vroeg ik.

"Een misschien," zei ze.

En toen werd ik wakker. In de muziekschool. Alleen. Het orgel zweeg. Op de lessenaar lag een blad met één noot. Geen idee welke. Maar ik voelde: dit is de noot die nog moest komen.

Sindsdien weet ik: de wereld is geen rechte lijn. Het is een waaier. En ik ben een keuze in het midden daarvan.

Elke blik, elk moment, elke beslissing: ze sluiten iets uit.

Maar misschien—en dat is het mooie—blijft wat ik niet kies toch ergens bestaan. In een plek waar misschien nog leeft.

Wachtend. Tot iemand kijkt.